

Het Texaco-station van Hapscomb lag aan de US 93, even ten noorden van Arnette, een negorij van vier straten op ongeveer 175 kilometer van Houston. Die avond waren de stamgasten present. Ze zaten bier te drinken in de buurt van de kassa, praatten over koetjes en kalfjes en keken naar de insecten die zich tegen het grote verlichte uithangbord te pletter vlogen.

Bill Hapscomb was de eigenaar van het benzinstation en dus behandelden de aanwezigen hem met de verschuldigde eerbied, ondanks het feit dat hij een grote dwaas was. Ze zouden eenzelfde behandeling hebben verwacht als de vergadering in de zaak van een van hen had plaatsgevonden. Alleen hadden ze geen van allen een zaak. Het waren moeilijke tijden in Arnette. In 1980 telde het stadje nog twee industrieën: een papierfabriek (die voornamelijk bordjes en bekertjes voor picknicks en barbecues vervaardigde) en een fabriek van elektronische rekenmachientjes. Inmiddels was de papierfabriek gesloten en de rekenmachinefabriek op sterven na dood. Kennelijk konden ze die dingen in Taiwan veel goedkoper maken, net als draagbare tv's en transistorradio's.

Norman Bruett en Tommy Wannamaker hadden allebei op de papierfabriek gewerkt en leefden nu, nadat hun ww-uitkering was gestopt, van de bijstand. Henry Carmichael en Stu Redman werkten op de rekenmachinefabriek, maar maakten zelden meer dan dertig uur per week. Victor Palfrey was gepensioneerd en rookte stinkende eigenteelt-shagjes want iets beters kon hij zich niet veroorloven.

'Kijk, laat ik je nou eens wat vertellen,' zei Hap, terwijl hij zijn handen op zijn knieën legde en voorover leunde. 'Ze moeten gewoon zeggen: krijg het lazarus maar met je gelul over inflatie. De pot op met je staatsschuld. We hebben de persen en we hebben papier zat. We draaien gewoon vijftig miljoen briefjes van duizend dollar en die gaan hatsekiedee zo in de cirkelasie.'

Palfrey, die tot 1984 als bankwerker op de fabriek had gewerkt, was de enige van het gezelschap die over voldoende zelfrespect beschikte om Hap op het stomme van zijn redenering te wijzen. Hij rolde nog maar weer eens een van zijn stinkstokken en zei: 'Dat helpt natuurlijk helemaal niets. Als ze dat zouden doen, kreeg je net zo'n situatie als in Richmond in de laatste twee jaar van de Burgeroorlog. Als je in die tijd met een dollar van de Confederatie bij de bakker kwam,

legde hij die op het brood en sneed precies zo'n stuk af als die dollar lang was. Geld is alleen maar papier, begrijp je wel?'

'Ik ken anders een paar mensen die het helemaal niet met je eens zijn,' zei Hap zuur. Hij pakte een vettig rood-plastic papierstandaardje van de balie. 'Deze lieden krijgen geld van me en die beginnen aardig vervelend te worden.'

Stuart Redman was misschien wel de meest zwijgzame man in Arnette. Hij zat met een blikje Pabst in zijn hand in een van de gammele plastic stoelen en keek door het grote raam van het benzinestation over de us 93. Stu wist wat het betekende om arm te zijn. Hij was hier, in ditzelfde stadje, arm opgegroeid als zoon van een tandarts die overleden was toen Stu zeven jaar oud was. Hij had een vrouw en behalve Stu nog twee kinderen achtergelaten.

Zijn moeder had een baantje bij de Red Ball Truck Stop, het wegrestaurant net buiten Arnette, aangenomen. Als het in 1979 niet zou zijn afgebrand, zou Stu het vanwaar hij nu zat, hebben kunnen zien. Ze had net genoeg verdiend om hun vieren in leven te houden, maar daar was dan ook alles mee gezegd. Op negenjarige leeftijd was Stu zelf gaan werken, eerst voor Rog Tucker, de eigenaar van de Red Ball, na schooltijd auto's lossen voor vijfendertig cent per uur, en vervolgens op de veemarkt van het naburige Braintree. Hij moest liegen over zijn leeftijd om twintig uur per week keihard te mogen werken voor het minimumloon.

En nu, terwijl hij zat te luisteren naar het gesprek van Hap en Vic Palfrey over geld en de geheimzinnige manier waarop dat altijd opraakte, dacht hij eraan terug hoe zijn handen in het begin hadden gebloed van het trekken aan de schier eindeloze stroom karretjes met huiden en darmen. Hij had geprobeerd het voor zijn moeder verborgen te houden, maar binnen een week nadat hij was begonnen, had ze het al in de gaten gehad. Ze had een traantje gelaten, terwijl ze toch een vrouw was die niet gauw huilde. Maar ze had niet tegen hem gezegd dat hij ermee op moest houden. Ze wist veel te goed hoe hun situatie was. Ze was een realist.

Een van de oorzaken dat hij zo'n stille figuur was geworden, was het feit dat hij nooit vriendjes had gehad, omdat daar eigenlijk nooit tijd voor was geweest. Je had school en je had werk. In hetzelfde jaar dat hij op de veemarkt was begonnen, was zijn jongste broertje, Dev, aan longontsteking gestorven en daar was Stu eigenlijk nooit helemaal overheen gekomen. Een soort schuldgevoel, dacht hij. Hij had het meest van Dev gehouden... maar zijn overlijden betekende tevens dat er een mond minder te voeden was.

Op de middelbare school had hij het football ontdekt en dat was iets dat zijn moeder altijd had aangemoedigd, zelfs als hij daardoor minder uren kon werken. ‘Speel jij nou maar,’ had ze gezegd. ‘Als je een kans hebt om hieruit te komen, Stuart, dan is het met football. Speel jij nou maar. Denk aan Eddie Warfield.’ Eddie Warfield was de plaatselijke held. Die kwam uit een gezin dat nog armer was dan dat van Stu en had op de middelbare school al furore gemaakt als aanvoerder van het plaatselijk team. Daarna had hij een beurs gekregen voor de universiteit van Texas en had tien jaar bij de Green Bay Packers gespeeld, meestal als reserve, maar toch ook als quarterback bij een aantal belangrijke wedstrijden. Eddie was tegenwoordig eigenaar van een reeks fastfoodrestaurants in het westen en zuidwesten en een levende legende in Arnette. Als je in Arnette ‘succes’ zei, bedoelde je Eddie Warfield.

Stu was geen quarterback en geen Eddie Warfield. Maar toch had hij in zijn eerste jaar op de middelbare school het gevoel gehad dat hij in elk geval een kans had op een bescheiden beurs. En verder had je de regeling dat je en kon werken en studeren, en de schooldecaan had hem verteld dat er altijd een mogelijkheid was om een renteloze lening te krijgen.

Toen was zijn moeder ziek geworden waardoor ze niet meer kon werken. Ze bleek kanker te hebben. Twee maanden voor zijn eind-examen was ze overleden en moest Stu voor zijn broer Bryce zorgen. Stu had de beurs geweigerd en was op de rekenmachinefabriek gaan werken. En zo was het ten slotte Stu’s drie jaar jongere broer Bryce geweest die het had gemaakt. Hij was nu systeemanalist bij IBM en woonde in Minnesota. Hij schreef niet zo erg vaak en Stu had hem voor het laatst op de begrafenis van zijn vrouw gesproken die aan precies dezelfde vorm van kanker was overleden als zijn moeder. Volgens hem had Bryce ook een schuldgevoel... en misschien schaamde Bryce zich ook wel een beetje over het feit dat zijn broer nu een van de ouwe jongens in een kwijnend Texaans stadje was, gedoemd zijn dagen te slijten in de rekenmachinefabriek en zijn avonden bij Hap of met een potje Lone Star-bier in de Indian Head.

Zijn huwelijk was de beste tijd van zijn leven geweest en had maar achttien maanden geduurd. In het lichaam van zijn jonge vrouw was een donker, kwaadaardig kind gegroeid. Dat was nu vier jaar geleden. Sindsdien had Stu meer dan eens overwogen om uit Arnette weg te gaan, op zoek naar iets beters, maar het gezapige dorpsbestaan met al zijn bekende plaatsen en vertrouwde gezichten weerhield hem ervan die stap ook daadwerkelijk te nemen. Men mocht hem

graag in Arnette en Vic Palfrey had hem zelfs een keer ‘Ouwe Taaie’ genoemd, wat als een groot compliment mocht worden beschouwd. Terwijl Vic en Hap bleven bekvechten keek Stu naar buiten. Het schemerde nog, maar het landschap was al in schaduwen gehuld. Veel auto’s kwamen er vandaag de dag niet meer over de US 93, wat een van de oorzaken was van Haps onbetaalde rekeningen, maar nu zag Stu toch een auto aankomen.

Hij was nog zeker een halve kilometer van het benzinstation verwijderd en het laatste daglicht weerspiegelde op het weinige chroom dat er nog aan zat. Stu had uitstekende ogen en volgens hem was het een oude Chevrolet, zo te zien een model uit 1975. Een Chevy zonder lichten die hooguit vijftiwintig kilometer per uur reed en van links naar rechts over de weg slingerde. Tot nu toe was hij de enige die hem had gezien.

‘Laten we zeggen dat jij een hypotheek op dit station hebt,’ zei Vic, ‘en dat je bijvoorbeeld vijftig dollar per maand rente en aflossing moet betalen.’

‘Het is héél wat meer.’

‘Nou ja, laten we nou maar even aannemen dat het vijftig is. En stel nou dat de regering inderdaad een hoop geld ging drukken en dat jij daar zomaar een smak van kreeg. Dan zouden die jongens van de bank zeggen: “Wacht even, maar nou krijgen we voortaan geen vijftig, maar honderdvijftig van je.” Ben je nog net zo ver.’

‘Zo werkt dat,’ viel Henry Carmichael hem bij. Hap keek hem kwaad aan. Hij wist toevallig dat Hank de laatste tijd de gewoonte had om cola uit de automaat te halen zonder statiegeld te betalen en hij wist ook dat Hank wist dat hij het wist, dus als Hank nou zo nodig partij moest kiezen, moest het natuurlijk wel de zijne zijn.

‘Dat zou niet noodzakelijkerwijs het geval hoeven te zijn,’ zei Hap gewichtig. Vervolgens begon hij uit te leggen hoe hij dat, met zijn zes jaar lagere school, zou aanpakken.

Stu, die alleen maar wist dat ze allemaal behoorlijk krap zaten, luisterde met een half oor naar het gezeur van Hap en keek naar de Chevy die al slingerend dichterbij kwam. Volgens Stu kwam hij vast niet veel verder meer. Hij reed over de witte streep, kwam in de linkerberm terecht, wierp een hoop stof op, maar kwam toch weer op de weg terug. Even bleef hij op de goede weghelft, maar schoot vervolgens bijna de greppel aan de rechterkant in. Toen leek het alsof de bestuurder het grote verlichte Texaco-station als baken had uitgekozen, want de auto schoot op de inrit af als een projectiel dat aan het eind van zijn baan is gekomen. Nu kon Stu het gebonk van

de versleten motor horen, het gepruttel van een slechte carburateur en het gesis van een stel lekke kleppen. Hij miste de inrit en hobbelde over de stoepwand. Het licht van de tl-buizen boven de pompen weerkaatste in de vuile voorruit en daardoor was het moeilijk te zien wie erin zaten, maar Stu zag de vage gedaante van de bestuurder door de schok heen en weer slingeren. Niets wees erop dat de auto zou gaan stoppen en hij bleef gewoon met dezelfde snelheid doorgaan. 'Vandaar dat ik beweer dat je, als je gewoon meer geld in omloop brengt...'

'Ik zou m'n pompen maar uitschakelen, Hap,' zei Stu kalm.

'De pompen? Hoezo?'

Norm Bruett draaide zich om en keek naar buiten. 'Godsammekra-ke,' zei hij.

Stu kwam overeind, leunde over Tommy Wannamaker en Hank Carmichael heen en haalde in één keer alle acht schakelaars over, vier met elke hand. Zodoende was hij de enige die niet naar de Chevy keek toen die de pompen van het eiland aan de buitenkant van het pompstation ramde en omver maaide.

Hij ploegde er heel traag en met een onverbiddelijkheid die in zekere zin indrukwekkend was doorheen. De volgende dag zwoer Tommy Wannamaker in de Indian Head dat de remlichten niet één keer waren aangeflitst. De Chevy bleef gewoon doorgaan met zijn vijftienvijftig kilometer per uur alsof hij de eerste auto van het bloemen-corsor was. De bodemplaat schuurde krijsend over het beton van het pompeiland en toen de wielen de rand raakten, zag iedereen behalve Stu hoe het hoofd van de bestuurder slap tegen de voorruit knalde en er een ster in sloeg.

De Chevy nam een sprong als een ouwe hond die een schop krijgt en maaide de super-pomp omver. Die knapte af en rolde weg waarbij er een beetje benzine uitstroomde. De slang raakte los en het vulstuk bleef glimmend in het lamplicht liggen.

Ze zagen allemaal hoe de uitlaat vonken over het beton trok en Hap, die in Mexico getuige was geweest van het ontploffen van een benzinstation, hield onwillekeurig zijn handen voor zijn ogen om zich te beschermen tegen de vuurbal die hij verwachtte. In plaats daarvan zwaaide de achterkant van de Chevrolet echter rond en hotste aan de kant van het kantoortje van het pompeiland af. De voorkant raakte de loodvrij-pomp die met een offe knal afbrak.

Het leek haast opzet, zoals de Chevrolet zijn draai van 360 graden voltooide en nogmaals tegen het eiland botste, maar nu dan dwars. De achterkant sprong omhoog op het eiland en haalde de normaal-

pomp onderuit. En toen pas kwam de Chevy tot stilstand, terwijl de roestige uitlaat eronderuit stak. Hij had alle drie de pompen van het eiland dat direct aan de weg lag ondersteboven gereden. De motor liep nog heel even door, maar stopte toen. De stilte die volgde was bijna tastbaar en bijzonder dreigend.

‘Jezusmina!’ zei Tommy Wannamaker naar adem happend. ‘Gaat ie de lucht in, Hap?’

‘Als ie ging, was ’t al gebeurd,’ zei Hap terwijl hij overeind kwam. Hij stootte met zijn schouder tegen het kaartenrek zodat Texas, New Mexico en Arizona alle kanten opvlogen. Hap voelde zich voorzichtig opgetogen. Zijn pompen waren verzekerd en de premie was betaald. Mary had er altijd voor gezorgd dat wat er ook gebeurde de premie betaald werd.

‘Die vent moet straalbezopen zijn,’ zei Norm.

‘Ik heb op zijn remlichten gelet,’ kraaide Tommy. ‘Die zijn niet één keer aangegaan. Jezusmina! Als ie negentig had gereden, waren we allemaal hartstikke dood geweest.’

Halsoverkop verlieten ze het kantoortje, Hap voorop en Stu als laatste. Hap, Tommy en Norm bereikten tegelijkertijd de auto. Ze roken benzine en hoorden het getik van de afkoelende motor. Hap trok het portier aan de kant van de bestuurder open, waarop de man achter het stuur als een baal vuil wasgoed naar buiten tuimelde.

‘Godverdómmme!’ schreeuwde, nee, brulde Norm Bruett haast. Hij draaide zich om, sloeg zijn handen voor zijn dikke buik en kotste. Dat kwam niet door de man die naar buiten was gevallen (en door Hap keurig opgevangen voordat hij de grond raakte), maar door de alles verpestende stank van bloed, uitwerpselen, braaksel en ontbinding die uit de auto golfde. Het was een afschuwelijke doordringende geur van ziekte en dood.

Hap draaide zich om, greep de man onder zijn oksels en sleurde hem bij de auto vandaan. Haastig greep Tommy hem bij zijn voeten en samen droegen ze hem het kantoortje binnen. In het licht van de tl-buizen zagen hun gezichten wasachtig bleek. Hap was zijn verzekeringsgeld alweer vergeten.

De anderen wierpen een blik in het interieur van de auto en nu was het Hank die zich omdraaide, zijn hand boven zijn mond met zijn pink omhoog als iemand die zijn glas opheft om te toosten. Hij strompelde naar de andere kant van het benzinstation en kotste zijn eten uit.

Vic en Stu keken in de auto, keken elkaar eens aan en wierpen weer een blik naar binnen. Op de plaats naast de chauffeur zat een jonge

vrouw, haar rok tot op haar dijen omhoog geschoven. Een jongen of een meisje van een jaar of drie leunde tegen haar aan. Ze waren allebei dood. Hun nek was opgezwollen als een binnenband en de huid had daar een zwartpaarse kleur alsof hij gekneusd was. Ook onder hun ogen was de huid opgezwollen. Vic vertelde later dat ze er als honkbalspelers hadden uitgezien die lampenzwart onder hun ogen hadden gesmeerd om minder last te hebben van het felle licht. Hun blinde ogen puilden uit hun kassen. De vrouw hield het handje van het kind in de hare. Er was dik slijm uit hun neuzen gelopen en dat was nu vastgekoekt. Vliegen zoemden om hen heen, deden zich te goed aan het slijm en vloegen in en uit hun geopende monden. Stu was in Vietnam geweest, maar zo'n verschrikkelijk en tegelijkertijd deerniswekkend tafereel had hij werkelijk nog nooit gezien. Hij kon zijn ogen maar niet van die twee ineengestregelde handen afhouden.

Vic en hij deden een stap terug en keken elkaar met lege blikken aan. Toen draaiden ze zich om en keken naar het kantoortje. Hap stond driftig in de telefoon te praten. Achter hen liep Norm naar het kantoortje en wierp een schichtige blik over zijn schouder in de richting van het autowrak. Het portier aan de bestuurderskant stond open en er bengelde een paar kinderschoentjes aan de achteruitkijkspiegel.

Hank stond bij de deur en veegde zijn mond af met een vuile zakdoek. 'Jezus, Stu,' zei hij somber en Stu knikte.

Hap legde de hoorn op de haak. De bestuurder van de Chevrolet lag op de vloer. 'Ambulance is binnen tien minuten hier. Denk je dat ze...?' Hij maakte een beweging met zijn duim in de richting van de Chevy.

'Ja, die zijn dood.' Vic knikte. Zijn doorgroefde gezicht was ziekelijk geel en hij probeerde een van zijn stinksigaretten te rollen, maar morste de meeste tabak op de vloer. 'Dooier heb ik ze nog nooit gezien.' Hij keek naar Stu en Stu knikte terwijl hij zijn handen diep in zijn zakken stak. Hij had de zenuwen.

De man op de vloer kreunde gesmoord en ze keken allemaal op hem neer. Even later werd het duidelijk dat hij iets probeerde te zeggen en Hap knielde naast hem. Het was tenslotte zijn benzinestation.

De man mankeerde hetzelfde als de vrouw en het kind in de auto, wat dat dan ook geweest mocht zijn, daar was geen twijfel aan. Zijn neus liep en zijn ademhaling klonk vreemd raspand, ergens diep vanuit zijn borst. De huid onder zijn ogen was gezwollen, nog niet zwart, maar al wel paars. Zijn nek leek veel te dik en het vlees was als het

ware omhoog geschoven, waardoor hij een dubbele onderkin had gekregen. Hij moest hoge koorts hebben, want Hap had het gevoel of hij naast een barbecue geknield zat.

‘De hond,’ mompelde hij. ‘Heb je ’m afgemaakt?’

‘Meneer,’ zei Hap en schudde hem zachtjes, ‘ik heb de ambulance gebeld. Het komt allemaal wel goed.’

‘Klok werd rood,’ kreunde de man op de vloer en hij begon hevig te hoesten, een reeks rochelende kuchen die een sproeiregen van snot en lange slierten taai slijm ten gevolge had. Hap deinsde terug en trok een vies gezicht.

‘Je kunt hem beter op zijn zij rollen,’ zei Vic. ‘Hij stikt er nog in.’ Maar voor hij dat kon doen, hield het hoesten ook weer op en haalde de man hijgend en onregelmatig adem. Langzaam opende hij zijn ogen en keek naar de mannen die om hem heen stonden.

‘Waar... ben ik hier?’

‘Arnette,’ zei Hap. ‘In het Texaco-station van Bill Hapscomb. Je hebt een stuk of wat pompen omvergereden.’ Waarna hij er haastig aan toevoegde: ‘Geeft niet, hoor. Die zijn verzekerd.’

De man probeerde overeind te komen, maar dat lukte niet en daarom legde hij alleen zijn hand maar op Haps arm.

‘Mijn vrouw... de kleine meid...’

‘Die maken het goed,’ zei Hap met een schaapachtige grijns.

‘Ik geloof dat ik doodziek ben,’ zei de man. Zijn ademhaling was nu zacht rochelend. ‘Zij ook. Twee dagen geleden al, toen we wakker werden. Salt Lake City...’ Hij sloot zijn ogen weer. ‘Doodziek... geloof dat we toch niet vlug genoeg vertrokken zijn...’

In de verte hoorden ze de sirene van de Vrijwillige Ambulancedienst van Arnette naderbij komen.

‘Mensen, mensen,’ zei Tommy Wannamaker. ‘Mensen nog aan toe.’ De zieke deed zijn ogen weer open en opeens keek hij erg bezorgd. Opnieuw deed hij een poging om overeind te krabbelen. Het zweet stroomde van zijn gezicht en hij greep Hap vast.

‘Maken Sally en Baby LaVon het goed?’ vroeg hij. De man was ziek, halfgek van de koorts en hij stonk. Het deed Hap denken aan de geur die een oude hondendeken soms kan hebben.

‘Heus, die maken het best,’ zei Hap een beetje gespannen. ‘Hou je nou maar kalm en blijf rustig liggen, oké?’

De man zonk terug op de vloer. Zijn ademhaling ging nu veel moeizamer. Hap en Hank rolden hem op zijn zij en dat leek iets te helpen. ‘Tot gisteravond voelde ik me nog vrij goed,’ zei hij. ‘Ik hoestte wel, maar dat was alles. Ben ’s nachts wakker geworden... We zijn niet

vlug genoeg weggekomen. Hoe is het met Baby LaVon?’ Hij mompelde nog iets dat ze geen van allen konden verstaan. Het geluid van de sirene kwam steeds dichterbij. Stu liep naar het raam om te kijken of hij de ambulance al kon zien aankomen. De anderen bleven in een cirkel om de man op de vloer staan.

‘Heb jij soms een idee wat hem mankeert, Vic?’ vroeg Hap.

Vic schudde zijn hoofd. ‘Ik weet het niet.’

‘Misschien hebben ze iets verkeerd gegeten,’ opperde Norm Bruett. ‘Die auto heeft een Californisch kenteken. Ze hebben waarschijnlijk in allerlei wegrestaurants gegeten. Kan best dat ze een bedorven hamburger hebben gehad. Dat gebeurt weleens.’

De ambulance reed het benzinstation binnen, ontweek het wrak van de Chevy en stopte voor de deur van het kantoortje. Het rode zwaailicht wierp een vreemd schijnsel in het rond. Het was inmiddels helemaal donker geworden.

‘Geef me een hand, dan trek ik je eruit!’ riep de man op de vloer op eens, maar hij was ook meteen weer stil.

‘Voedselvergiftiging,’ zei Vic. ‘Ja, dat zou best kunnen. Ik hoop het maar, want anders...’

‘Anders wát?’ vroeg Hank.

‘Omdat het anders weleens iets besmettelijks zou kunnen zijn.’ Vic keek hen met een bezorgde blik aan. ‘Ik heb in 1958 in de buurt van Nogales de cholera-epidemie meegemaakt en dat leek hier verrekke veel op.’

Er kwamen drie mannen binnen met een brancard. ‘Nou, Hap,’ zei een van hen, ‘jij mag van geluk spreken dat je kloten niet van je kont geknald zijn. Is dat ’m?’

Ze maakten ruimte zodat Billy Verecker, Monty Sullivan en Carlos Ortega erdoor konden, mannen die ze allemaal kenden.

Hap nam Monty terzijde. ‘Er zitten er nog twee in die auto. Vrouw en een klein meisje. Allebei dood.’

‘Allemachtig! Weet je het zeker?’

‘Heel zeker. Maar dat weet die kerel nog niet. Brengen jullie hem naar Braintree?’

‘Dacht ik wel, ja.’ Monty keek hem besluiteloos aan. ‘Wat moet ik met die twee in de auto? Ik heb zoiets ook nog nooit bij de hand gehad, Hap.’

‘Stu kan de politie bellen. Vind je het goed dat ik met jullie meerij?’

‘Ja, natuurlijk.’

Ze legden de man op de brancard en terwijl ze hem naar buiten reden, ging Hap naar Stu. ‘Ik ga met ze mee naar Braintree. Wil jij

de politie waarschuwen?’

‘Doe ik.’

‘En bel Mary ook even. Vertel haar maar wat er gebeurd is.’

‘Komt voor mekaar.’

Hap liep op een drafje naar de ambulance en klom achterin. Billy Verecker deed de deuren achter hem dicht en riep zijn twee maten. Die hadden zwijgend en met afschuw in de Chevrolet staan kijken. Even later reed de ambulance weg, met gillende sirene en het rode zwaailicht dat zijn bloedrode bundels over het plaveisel van het benzinstation wierp. Stu liep naar de telefoon en gooid er een kwartje in.

De man van de Chevrolet overleed toen hij nog dertig kilometer van het ziekenhuis was verwijderd. Hij haalde voor de laatste keer heel diep, rochelend adem, blies die uit, haalde nog even heel kort weer in en toen was het afgelopen.

Hap haalde de portefeuille van de man uit zijn kontzak en keek wat erin zat. Zeventien dollar in contanten. Volgens zijn Californische rijbewijs heette hij Charles D. Champion. Verder zat er een militair identiteitsbewijs in en een paar foto's van zijn vrouw en dochtertje. Daar keek Hap maar liever niet naar.

Hij stopte de portefeuille weer terug en zei tegen Carlos dat hij de sirene wel af kon zetten. Het was tien over negen.

2

Vanaf het strand van Ogunquit, Maine, stak een pier van basaltblokken ver in de Atlantische Oceaan. Voor Frannie Goldsmith had die vandaag iets van een beschuldigende vinger en toen ze haar auto de parkeerplaats op reed, zag ze Jess helemaal aan het eind zitten, een silhouet in de late namiddagzon. Meeuwen cirkelden schreeuwend boven zijn hoofd, wat het geheel tot een levensecht beeld van New England maakte, en ze betwijfelde of een van de meeuwen het lef zou hebben een straal witte poep op Jess Riders onberispelijke blauwgestreepte boerenkiel te laten vallen. Hij was per slot een praktiserend dichter.

Ze wist dat het Jess was want ze zag zijn racefiets vastgebonden aan het hek staan dat achter het hokje van de parkeerplicht langs liep. Gus – dik, kalend, een bekend dorpsfiguur – kwam naar buiten om haar te begroeten. Bezoekers moesten een dollar parkeergeld

betalen, maar ook zonder naar de sticker op de voorruit van haar Volvo te kijken, wist hij dat ze een inwoner was. Fran kwam hier vaak.

Ja, dat kon je wel zeggen, dacht Fran. Ik ben hier zelfs zwanger geworden, daar, op het strand, ongeveer vier meter boven de vloedlijn. Lief Handjevol: je bent verwekt op de fraaie kust van Maine, ongeveer vier meter boven de vloedlijn en twintig meter ten oosten van de pier. De plek is met een kruisje aangegeven.

Gus stak zijn hand op.

‘Uw vriend zit op het eind van de pier, mevrouw Goldsmith.’

‘Bedankt, Gus. Hoe gaan de zaken?’

Hij glimlachte en maakte een gebaar in de richting van een aantal auto’s op de parkeerplaats die vrijwel allemaal een blauw-witte sticker met INGEZETENE op de voorruit hadden.

‘Zo vroeg in het jaar is er weinig te doen,’ zei hij. Het was 17 juni.

‘Nog een dag of veertien en dan zullen we eens een paar centen voor de stad gaan verdienen.’

‘Dat zal best. Als jij tenminste niet alles verdonkeremaant.’

Gus lachte en ging weer naar binnen.

Frannie leunde met een hand op het warme metaal van haar auto, trok haar sportschoenen uit en deed een paar rubber teenslippers aan. Ze was een lang, slank meisje met kastanjebruin haar dat tot halverwege haar bruingele hemdjurk viel. Ze had een goed figuur en lange benen die heel wat waarderende blikken trokken. Een lekker stuk noemden ze dat. Miss College Girl 1990.

Ze moest om zichzelf lachen, maar het was wel een lach met een bittere bijmaak. Je doet net of dit groot nieuws is, hield ze zichzelf voor. Hoofdstuk Zes: Waarin Hester Prynne Dominee Dimmesdale het Nieuws Vertelt dat Ze in Verwachting is van Pearl. Nou, dominee Dimmesdale was hij bepaald niet. Hij was Jess Rider, twintig jaar oud, een jaar jonger dan Onze Heldin, Kleine Fran. Hij was praktiserend eerstejaarsstudent-dichter. Dat kon je aan zijn onberispelijke blauw-wit gestreepte boerenkiel zien.

Ze bleef boven aan het strand staan en voelde de warmte van het zand door de zolen van haar teenslippers heen. Het silhouet aan het eind van de pier wierp steentjes in het water. Haar gedachten waren deels geamuseerd, deels nogal triest. Hij weet wat voor indruk hij maakt als hij daar zo zit, dacht ze. Lord Byron, eenzaam maar onbevreesd. In eenzame afzondering starend over het wijde water naar de verre kim waarachter Engeland ligt. Maar ik, een banneling, zal misschien nooit meer...

Flauwekul!

Het waren niet zozeer deze gedachten die haar kwaad maakten als wel het besef wat dit wilde zeggen over haar gemoedstoestand. Daar zat de jongeman van wie ze, naar ze aannam, hield, terwijl ze hem ondertussen achter zijn rug om belachelijk stond te maken.

Met voorzichtige, sierlijke gratie zocht ze haar weg over de grote stenen en diepe gaten van de pier. Het was een oude pier die vroeger onderdeel van het havenhoofd had gevormd. Tegenwoordig lagen de meeste boten aan de zuidkant van de stad, waar drie jachthavens en zeven ballententen van motels waren die het de hele zomer razend druk hadden.

Ze liep heel langzaam en probeerde intussen in het reine te komen met de gedachte dat haar verliefdheid aardig was getaand in de elf dagen dat ze nu wist dat ze 'een ietsepietsie zwanger was', om met Amy Lauder te spreken. Nou ja, dat was tenslotte zijn schuld, waar of niet?

Maar niet alleen die van hem, dat stond vast. En ze had nog wel de pil gebruikt. Dat was een fluitje van een cent geweest. Ze was naar de universiteitsdokter gegaan, had gezegd dat ze hevige menstruatiepijnen en allerlei rare uitslag had en vervolgens zonder meer een recept gekregen. Hij had haar zelfs nog voor een maand gratis monsters meegegeven.

Ze bleef weer even staan. Links en rechts van haar was alleen nog maar water en de branding die naar het strand liep. Waarschijnlijk hoorde de dokter dat verhaaltje over pijnlijke menstruatie en pukkels even vaak als de drogist moest luisteren naar jongens die condooms voor hun broer kwamen halen. Zo ging dat tegenwoordig. Ze had eigenlijk net zo goed bij hem binnen kunnen stappen en zeggen: 'Geef me de pil want ik ga neuken.' Ze had er tenslotte de leeftijd voor. Waarom zou je daar eigenlijk moeilijk over doen? Ze keek naar Jess' rug en zuchtte. Omdat moeilijk doen een gewoonte begint te worden. Ze liep weer verder.

Hoe dan ook: de pil had niet gewerkt. Op de pillenfabriek had deze of gene bij de eindcontrole zitten suffen. Of ze was vergeten hem in te nemen en vergeten dat ze dat vergeten was, dat kon natuurlijk ook.

Ze kwam stilletjes naderbij en legde haar beide handen op zijn schouders.

Jess, die zijn steentjes in zijn linkerhand had en ze met zijn rechterhand in de oceaan keilde, slaakte een kreet en sprong overeind. De steentjes vlogen alle kanten op en het scheelde een haar of hij had

Frannie achterover in het water geduwd. Zelf viel hij er ook bijna in, maar dan voorover.

Ze kon het echt niet helpen, maar begon te giechelen en deinsde met haar hand voor haar mond achteruit terwijl hij zich woedend om-draaide. Hij was een goedgebouwde jongeman, met zwart haar, een goudgerande bril en regelmatige trekken die tot Jess' grote spijt nooit een echte afspiegeling van zijn gevoeligheid zouden zijn.

'Ik schrik me rot!' schreeuwde hij.

'O, Jess,' giechelde ze, 'o, Jess, wat spijt me dat nou toch, maar het was echt geinig, heus.'

'We waren bijna in het water gevallen,' zei hij en deed kwaad een stap in haar richting.

Van de weeromstuit deed zij een stap terug, struikelde over een steen en kwam onzacht op haar achterwerk terecht. Haar kaken klaptten op elkaar met haar tong ertussen – dat deed pijn! – en haar gegiechel hield zo plotseling op, dat het leek of iemand het geluid met een mes had afgesneden. En juist die plotselinge stilte – ik ben een radio en ik ben uitgezet – was zo grappig dat ze weer begon te giechelen, ondanks het feit dat haar tong bloedde en zo verschrikkelijk pijn deed dat de tranen haar over de wangen stroomden.

'Heb je je bezeerd, Frannie?' vroeg hij bezorgd, terwijl hij naast haar neerknielde.

Ik hou toch echt van hem, dacht ze met een zekere opluchting. Bof ik toch nog.

'Alleen mijn trots maar,' zei ze en liet zich door hem overeind helpen.

'En ik heb op mijn tong gebeten, zie je wel?' Ze stak hem uit en had eigenlijk verwacht dat hij zou glimlachen, maar in plaats daarvan fronste hij zijn wenkbrauwen.

'Jezus, Fran, je bloedt als een rund.' Hij haalde een zakdoek uit zijn kontzak, keek er weifelend naar en stopte hem toen weer terug.

Ze zag het beeld voor zich: de twee geliefden in de zomerzon, hand in hand terug naar de parkeerplaats, zij met zijn zakdoek in haar mond gepropt. Ze steekt haar hand op naar de welwillend glimlachende parkeerwachter en zegt: Dung-dje-Guz.

Ze begon weer te giechelen hoewel haar tong verschrikkelijk pijn deed en de smaak van het bloed in haar mond haar een beetje mis-selijk maakte.

'Kijk even de andere kant op,' zei ze preuts. 'Ik moet even iets doen wat niet helemaal damesachtig is.'

Hij glimlachte en sloeg met een teatraal gebaar een hand voor zijn ogen. Steunend op een arm stak ze haar hoofd over de rand van de

pier en spuugde een helderrode rochel de oceaan in. Jakkes. Nog eentje. En nog een keer. Het duurde even, maar toen leek haar mond toch weer enigszins schoon te zijn en ze draaide zich om. Hij zat door zijn vingers naar haar te kijken.

‘Het spijt me,’ zei ze. ‘Ik ben ook zo’n trut.’

‘Nee hoor,’ zei Jesse, maar het was duidelijk dat hij ja bedoelde.

‘Zullen we een ijsje gaan halen?’ vroeg ze. ‘Jij rijdt. Ik trakteer.’

‘Doen we.’ Hij stond op en hielp haar overeind. Ze spuwde nogmaals. Helderrood.

‘Wat denk je,’ vroeg Fran ongerust, ‘ik zal er toch geen stukje hebben afgebeten?’

‘Ik zou het niet weten,’ antwoordde Jess doodleuk. ‘Heb je iets ingeslikt?’

Geschrokken sloeg ze haar hand voor haar mond. ‘Dat is helemaal niet leuk.’

‘Nee. Het spijt me. Heus, je hebt er alleen maar op gebeten, Frannie.’

‘Zitten er slagadertjes in je tong?’

Hand in hand liepen ze over de pier, terug naar het strand. Af en toe bleef ze even staan om in het water te spugen. Helderrood. Ze was niet van plan om die rommel in te slikken, o nee, geen sprake van.

‘Nee,’ zei Jess.

‘Mooi zo.’ Ze kneep in zijn hand en glimlachte hem geruststellend toe. ‘Ik ben zwanger.’

‘Werkelijk? Dat is leuk. Weet je wie ik zag in Port...’

Hij bleef staan en keek haar aan, zijn gezicht plotseling verstrakt en met een uiterst waakzame blik in zijn ogen. Het brak haar hart een beetje om te zien hoe behoedzaam hij reageerde.

‘Wat zei je daar?’

‘Ik ben zwanger.’ Ze glimlachte hem vrolijk toe en spuwde een helderrode rochel naast de pier het water in.

‘Je maakt een geintje, Frannie,’ zei hij onzeker.

‘Zonder gein.’

Hij bleef haar aanstaren. Na verloop van tijd liepen ze weer verder. Toen ze de parkeerplaats overstaken, kwam Gus uit zijn hok en zwaaide naar hen. Frannie zwaaide terug. Jess ook.

Ze stopten bij de Dairy Queen op de us 1. Jess haalde een coke en zat in gedachten verzonken achter het stuur van de Volvo. Fran liet hem een Banana Boat Supreme voor haar halen en zat tegen de deur aan haar kant geleund nootjes en ananassaus en ijs te lepelen. Tussen

hen in gaapte meer dan een halve meter lege bank.

‘Het ijs van Dairy Queen is meer lucht dan ijs, wist je dat?’ zei ze. ‘Een hoop mensen weten dat niet, maar toch is het zo.’

Jess keek haar aan, maar zei niets.

‘Echt waar,’ zei ze. ‘Die ijsmachines zijn eigenlijk niets anders dan reusachtige bellenblazers. Daarom is het ijs van Dairy Queen zo goedkoop. Daar hebben we bij handelskennis een stencil over gekregen. Er zijn heel wat manieren om een kip te plukken.’

Jess keek haar aan en zei niets.

‘Nee, als je echt ijs wilt hebben, moet je bijvoorbeeld naar een Deering Ice Cream Shop gaan en dat is...’

Ze barstte in snikken uit.

Hij schoof naar haar toe en sloeg zijn arm om haar hals. ‘Frannie, alsjeblieft, doe dat nou niet.’

‘Mijn Banana Boat lekt over mijn jurk,’ zei ze al huilend.

Daar kwam hij weer met zijn zakdoek, maar nu veegde hij haar zo goed en zo kwaad als dat ging schoon. Haar snikken gingen geleidelijk aan over in gesnotter.

‘Banana Boat Supreme met Bloedsaus,’ zei ze en keek hem met rode ogen aan. ‘Het spijt me, Jess, maar ik lust niet meer. Zou jij de rest weg willen gooien?’

‘Natuurlijk,’ zei hij stijfjes.

Hij nam het ijs van haar over, stapte uit en gooide het in de afvalbak. Hij liep een beetje vreemd, vond Fran, net of hij een flinke schop had gekregen op een plek waar dat bij jongens erg pijn doet. Nou ja, in zekere zin was dat misschien ook wel zo. Aan de andere kant had zij ongeveer net zo gelopen nadat hij haar op het strand ontmaagd had, zo kon je het natuurlijk ook bekijken. Ze had net een gevoel gehad of ze een flinke luieruitslag had. Met dat verschil dat je van luieruitslag niet zwanger werd.

Hij kwam terug en stapte weer in.

‘Is het echt waar, Fran?’ vroeg hij kortaf.

‘Het is echt waar.’

‘Maar hoe kan dat nou? Ik dacht dat je de pil gebruikte?’

‘Volgens mij zijn er drie mogelijkheden. Eén: bij de eindcontrole van de pillenfabriek heeft iemand zitten snurken toen mijn partij pillen op de band voorbijkwam, of twee: ze voeren jullie in de cafetaria op school iets waarvan je sperma krachtiger wordt, of drie: ik ben vergeten de pil te nemen en ben vergeten dat ik het ben vergeten.’

Ze schonk hem een cynisch glimlachje waarvoor hij enigszins terugdeinsde.